

ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗ BIC

Πέρασε μόνο όσος χρόνος χρειαζόταν για να φτάσει το φορτηγό στον προορισμό του, και ο Eugenio μού έκανε νόημα να κατέβω.

Επιβεβαίωσε ότι, τρεις μέρες αργότερα, ακριβώς στο ίδιο σημείο θα με συναντούσε ξανά για το ταξίδι της επιστροφής.

Έβγαλα το τηλέφωνο και έψαξα το μέρος όπου θα περνούσα τη νύχτα. Η απόσταση ήταν 3,6 χιλιόμετρα.

Άρχισα λοιπόν να περπατάω, σκεπτόμενος γεγονότα, περιστατικά και την παράξενη αλυσίδα συμπτώσεων που με είχε φέρει ως εκεί, χωρίς να μπορώ να κρύψω πού και πού ένα χαμόγελο, ώσπου να φτάσω στο κοινόχρηστο κατάλυμά μου.

Όταν επιτέλους έφτασα, το κτίριο φαινόταν ασυνήθιστο. Ήταν ένα μείγμα εκκλησίας, μύλου και αγροτικής αποθήκης.

Όμως βρισκόμουν στη Γαλλία. Πράγματα που στους Ιταλούς φαίνονται αλλόκοτα, εκεί θεωρούνται συχνά απολύτως φυσικά. Ή τουλάχιστον έτσι πίστευα.

Πάτησα το θυροτηλέφωνο. Αντί για βομβητή, άκουσα τον ήχο μιας καμπάνας, σαν εκείνες που χτυπούν στις εκκλησίες την ώρα της θείας κοινωνίας.

Εμφανίστηκε ένας κοντός άντρας. Φαλακρός. Με μαύρα γένια. Με ράσο μοναχού.

Του εξήγησα ότι είχα κάνει κράτηση και είχα ήδη πληρώσει online. Πήρε το έγγραφο ταυτότητάς μου, έλεγξε τα στοιχεία, μου έδωσε το κλειδί του ντουλαπιού νούμερο τρία κι ένα σημείωμα με τον κωδικό του Wi-Fi, και ύστερα με συνόδευσε προς τον κοινόχρηστο θάλαμο.

Καθώς περπατούσαμε, με ρώτησε τι με είχε φέρει στο Παρίσι. Απάντησα: «Οι γυναίκες».

Τη στιγμή που το είπα, ένιωσα αμέσως ότι κάτι μου ξέφευγε. Αλλά τι;

Συνέχισε να περπατά μπροστά μου. Λίγο αργότερα άνοιξε μια μεγάλη πόρτα και μου έκανε νόημα να μπω.

Μπήκα σε κάτι που έμοιαζε με αποθήκη, με εξήντα κουκέτες και μόνο δύο μπάνια. Οι γυναίκες δεξιά. Οι άντρες αριστερά.

Ούτε στη στρατιωτική μου θητεία στην Ιταλία, το 1984, δεν είχα ζήσει κάτι έστω και κατά προσέγγιση παρόμοιο. Ο μεγαλύτερος θάλαμος που είχα δει ποτέ χωρούσε είκοσι άτομα.

Εδώ όμως ο συνάδελφός μου από πριν από δύο χιλιάδες χρόνια έμοιαζε αποφασισμένος να μου στείλει άλλο ένα μήνυμα: «Frega, δεν έχεις δει τίποτα ακόμα».

Βρέθηκα μέσα σε ένα παζάρι ανθρώπων από κάθε έθνος και κάθε παράδοση. Δεν ήταν κοινόχρηστο δωμάτιο. Δεν ήταν ξενώνας. Ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό.

Στην Ιταλία, ένα τέτοιο μέρος θα είχε ξεσηκώσει δημόσια κατακραυγή, θα είχε φέρει δικαστικές έρευνες και θα είχε μονοπωλήσει τις ειδήσεις. Εδώ; Απολύτως φυσιολογικό. Καλώς ήρθες στη Γαλλία.

Κι όμως, το ίδρυμα είχε καθολικό χαρακτήρα, και ήθελα να καταλάβω πώς μπορούσε να υπάρχει κάτι τέτοιο.

Τελικά ανακάλυψα ότι ανήκε σε μια θρησκευτική αδελφότητα που τη διηύθυνε ένα καθολικό τάγμα, του οποίου ο καρδινάλιος είχε κάποτε αφοριστεί από το Βατικανό, επειδή αρνήθηκε να προσαρμοστεί στο καθιερωμένο πρότυπο.

Έτσι, είχε φτιάξει ένα δικό του σύστημα.

Μόλις συνέδεσα το τηλέφωνο στο Wi-Fi, έφτασε ένα μήνυμα από τη Chanel. Με ρωτούσε αν είχα φτάσει καλά και σε ποιο ξενοδοχείο έμενα, και μου έλεγε ότι, αν

της έδινα τη διεύθυνση, θα ερχόταν η ίδια να με πάρει το επόμενο πρωί για το ραντεβού μας.

Της απάντησα ότι είχα φτάσει πριν από λίγο. Το ταξίδι είχε πάει εξαιρετικά. Όσο για το ξενοδοχείο, είχε την καλοσύνη να μου διαθέσει αυτοκίνητο με οδηγό, οπότε θα είχα ήδη πώς να μετακινηθώ το επόμενο πρωί. Παρ' όλα αυτά, την ευχαρίστησα για την προσφορά.

Εκείνο το βράδυ, μέσα στην κοινόχρηστη αίθουσα, συνέβη κάτι απρόσμενο. Μια παρέα ανθρώπων ινδικής καταγωγής και μια άλλη από τη Βραζιλία άκουγαν την ίδια μουσική την ίδια ώρα.

Όσο περισσότερο άκουγα, τόσο πιο οικεία μού ακουγόταν. Ύστερα κατάλαβα γιατί. Ήταν στο gillettenarrative.com.

Αυτό ήθελε να δω ο συνάδελφός μου από πριν από δύο χιλιάδες χρόνια. Και με έκανε ευτυχισμένο.

Το επόμενο πρωί, αφού περπάτησα τα τρία μου χιλιόμετρα, πήρα το μετρό για τα Ηλύσια Πεδία και έφτασα πολύ νωρίτερα από την ώρα μου.

Σταμάτησα έξω από την είσοδο. Για μια στιγμή αναρωτήθηκα αν έκανα το σωστό.

Η απάντηση ήταν ναι. Γιατί δεν ζητούσα χρήματα από κανέναν. Και ήμουν ελεύθερος να ακούω τον κόσμο.

Ferdinando